

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Прев 2114/2023
24.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранка Станића, председника већа, Татјане Миљуш и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца „АА“ д.о.о. ..., чији је пуномоћник Милован Јоцовић, адвокат из ..., против тужених 1. ББ из ... и 2. ББ из ..., чији је заједнички пуномоћник Мирјана Рајић Илић, адвокат из ..., ради дуга и искључења члана из друштва, вредност предмета спора 300.000,00 еура и 211.549,60 еура, одлучујући о ревизији туженог ББ из ... изјављеној против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7984/22 од 28.06.2023. године, у седници већа одржаној дана 24.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА као неоснована ревизија туженог ББ из ... изјављена против пресуде Привредног апелационог суда Пж 7984/22 од 28.06.2023. године у делу којим је правноснажно обавезан првотужени ББ из ... да тужиоцу плати 72.000,00 евра са законском затезном каматом од 07.08.2021. године до исплате, све у динарској противвредности на дан исплате, и у делу којим је потврђена пресуда Привредног суда у Београду П 1518/2022 од 11.07.2022. године, исправљена решењем од 19.05.2023. године, у ставу IV изреке.

УСВАЈА СЕ ревизија, **УКИДА СЕ** пресуда Привредног апелационог суда Пж 7984/22 од 28.06.2023. године у ставу I изреке у преосталом делу, и пресуда Привредног суда у Београду П 1518/2022 од 11.07.2022. године, исправљена решењем од 19.05.2023. године, у делу става III изреке којим је првотужени ББ обавезан да солидарно исплати тужиоцу износ од 211.549,60 евра са законском затезном каматом од 11.12.2021. године до исплате, све у динарској противвредности на дан исплате, у ставу VI и VII изреке, и у делу става VIII изреке у коме је обавезан првотужени ББ да тужиоцу солидарно накнади трошкове парничног поступка у износу од 892.984,00 динара са затезном каматом, и у тим деловима се предмет враћа првостепеном суду на поновно суђење.

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду П 1518/2022 од 11.07.2022. године, исправљеном решењем од 19.05.2023. године, у ставу I изреке усвојен је тужбени захтев тако што се обавезује првотужени да тужиоцу плати 72.000,00 евра са законском затезном каматом од 07.08.2021. године до исплате све у динарској противвредности на дан исплате. У ставу II изреке одбијен је приговор стварне ненадлежности овог суда истакнут од тужених који се односи на друготуженог поводом Уговора о зајму од 11.12.2020. године. У ставу III изреке усвојен је тужбени захтев тако што се солидарно обавезују првотужени и друготужени ВВ да тужиоцу плате 211.549,60 евра са законском затезном каматом од 11.12.2021. године до исплате, све у динарској противвредности на дан исплате. У ставу IV изреке усвојен је делимично тужбени захтев тако што се искључује првотужени из друштва тужиоца. У ставу V изреке тужба се одбацује за део тужбеног захтева да се према тужиоцу утврди да је првотуженом престао статус члана друштва и да је удео првотуженог постао сопствени удео друштва тужиоца. У ставу VI изреке усвојен је предлог тужиоца за одређивање привремене мере ради обезбеђења новчаног потраживања тужиоца од 211.549,60 евра тако да се првотуженом забрањује свако располагање са 52% акција - број у регистру НЕ 249213 у друштву АА1, ...-..., ..., Ставом VII изреке одређено је да привремена мера траје до правноснажног окончања поступка. У ставу VIII изреке обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка у износу од 892.984,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом IX изреке новчано се кажњава адвокат Милован Јоцовић са 30.000,00 динара.

Пресудом Привредног апелационог суда Пж 7984/22 од 28.06.2023. године, у ставу I изреке одбијена је као неоснована жалба првотуженог и потврђена је првостепена пресуда у ставу I изреке, у делу става III изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиоца да се првотужени обавезе да тужиоцу плати износ од 211.549,60 евра са законском затезном каматом од 11.12.2021. године до исплате, све у динарској противвредности на дан исплате, у ставу IV, VI и VII изреке, и у делу става VIII изреке у коме је обавезан првотужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 892.984,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. У ставу II изреке пресуде укинута је првостепена пресуда у ставу II изреке. У ставу III изреке укинута је првостепена пресуда у делу става III изреке којим је усвојен тужбени захтев тужиоца да се друготужени са првотуженим солидарно обавезе да тужиоцу плати износ од 211.549,60 евра са законском затезном каматом од 11.12.2021. године до исплате, све у динарској противвредности на дан исплате, и у том делу је тужба одбачена. У ставу IV изреке преиначена је одлука о трошковима поступка садржана у делу става VIII изреке првостепене пресуде тако што је одбијен као неоснован захтев тужиоца да му друготужени накнади трошкове парничног поступка солидарно са првотуженим у износу од 892.984,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате, а тужилац је обавезан да друготуженом исплати износ од 370.500,00 динара на име накнаде трошкова парничног поступка, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. У ставу V изреке обавезан је тужилац да друготуженом исплати износ од 90.000,00 динара на име накнаде трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену првотужени је изјавио благовремену и дозвољену ревизију из свих законом предвиђених разлога.

Тужилац је поднео одговор на ревизију. Тражио је трошкове на име састава ревизије и судске таксе.

Испитујући побијану пресуду у границама прописаним одредбом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 10/23 – др. закон), Врховни суд је одлучио да ревизија није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју се у ревизијском поступку пази по службеној дужности. Без утицаја су ревизијски наводи којима се указује на битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗППа, а које су везане за оцену доказа, јер се тиме суштински оспорава правилност утврђеног чињеничног стања које се у овом поступку по ревизији не може оспоравати.

Предмет тужбеног захтева је обавезивање првотуженог на исплату тужиоцу износа од 72.000,00 евра са затезном каматом од 07.08.2021. године до исплате, све у динарској противвредности на дан исплате; солидарно обавезивање тужених на исплату тужиоцу 211.549,60 евра са затезном каматом од 11.12.2021. године до исплате и искључење првотуженог из друштва тужиоца тако да се утврди да је првотуженом престао статус члана друштва и да је удео првотуженог постао сопствени удео друштва тужиоца,

Према утврђеном чињеничном стању, првотужени и заступник тужиоца су чланови друштва тужиоца са уделом по 50%. Тужилац као зајмодавац и првотужени као зајмопримац су закључили уговор о позајмици од 08.08.2017. године на износ од 72.000,00 евра, који износ је тужилац уплатио на рачун првотуженог дана 08.08.2017. године. Анексом 2 уговора продужен је рок враћања позајмице до 06.08.2021. године. Првотужени је оспорио наведени уговор истичући да се ради о симулованом правном послу и да није реч о позајмици, већ о исплати дивиденде. Првостепени суд је даље утврдио да су тужилац као зајмодавац и овде друготужени као зајмопримац закључили Уговор о зајму од 11.12.2020. године, на износ од 211.549,60 евра, за који уговор тужилац наводи да је стварни уговарач овде првотужени.

Првостепени суд је из исказа парничних странака закључио да првотужени није доказао да је уговор о позајмици од 08.08.2017. године на износ од 72.000,00 евра симуловани правни посао. Образлаже да нема доказа да је уопште донета у законом прописаном поступку одлука о расподели добити члановима, а све у смислу чл. 269 - 274. ЗПД, нити постоје докази да би оснивачима припала дивиденда управо у износу од 72.000,00 евра. Првостепени суд је становишта да не постоји неспоразум између тужиоца и првотуженог у погледу праве воље уговорних страна и изражавања те воље кроз закључен уговор о зајму, па у овом случају важи оно што је међу странкама уговорено, будући да уговор о зајму није привидан уговор у смислу одредбе члана 66. став 1. ЗООа. Даље, у погледу уговора о зајму 11.12.2020. године, на износ од

211.549,60 евра, првостепени суд је утврдио да је уговор у име зајмопромца формално потписао друготужени, отац првотуженог, а да је прави зајмопримац првотужени. Образлаже да је наведени уговор део ширег договора између тужиоца и првотуженог којим је требало извршити на терет тужиоца отпуштање дуга у вредности датих позајмица друштвима првотуженог (ГГ и ДД), и то такође ради релаксирања пореских обавеза које би у крајњем случају теретиле првотуженог. Првостепени суд закључује да је првотужени крајњи корисник позајмица које је тужилац уплатио другим друштвима, који је на тај начин повредио правило о одобравању послова у којима постоји његов лични интерес, у смислу чл. 62. ст. 1. тач.1 у вези са чл. 65. Закона о привредним друштвима, а друготужени одговара са првотуженим као повезано лице јер је био уговорна страна у другом уговору, у смислу одредбе члана 67. став 2. тач. 1 ЗПД. Даље констатује да иако је заступник тужиоца, иначе други члан друштва, дао усмену сагласност за закључење овог уговора, друштво тужилац је подношењем ове тужбе јасно изразило неприхватање таквог посла који је реализован противну интересу друштва. На основу наведеног, првостепени суд закључује да је уговор о позајмици ништав, из чега следи да не производи правно дејство од дана закључења тј. од дана 11.12.2020. године. Такође додаје да је обавеза недељива и јединствена према оба тужена и то према првотуженом као стварном кориснику означених новчаних средства и према друготуженом који је својим потписом прихватио постојање те новчане обавезе. Из тих разлога је првостепени суд и дозволио проширење тужбе на друготуженог и одбио приговор стварне ненадлежности у односу на њега.

У складу са изнетим првостепени суд је усвојио тужбени захтев и обавезао првотуженог да тужиоцу исплати износ од 72.000.00 евра са законском затезном каматом од 07.08.2021. године, односно обавезао тужене да солидарно исплате износ од 211.549.60 евра са законском затезном каматом од 11.12.2021. године до исплате, све у динарској противвредности на дан исплате.

У погледу тужбеног захтева за искључење првотуженог као члана тужиоца, првостепени суд је стао на становиште да је такав захтев основан. Оцењује да је тужба поднета благовремено у смислу одредбе члана 196. став 5. ЗПД, и из свих изведених доказа закључује да је првотужени у односу на друштво тужиоца, чији је један од чланова, својим радњама и пропуштањем спречавао и у значајној мери отежао пословање друштва, у смислу члана 196. став 1. тачка 3 Закона о привредним друштвима. У односу на радње и пропуштање првотуженог, у овом поступку је утврђено да је првотужени позајмио, а без икакве намере да врати значајна новчана средства од друштва тужиоца и то износе 72.000,00 евра и 211.549,60 евра. Првостепени суд посебно издваја чињеницу да је првотужени позајмљивао новчана средства са рачуна друштва да би их трансферисао за своје друге послове и фирме, на који начин је користио друштво тужиоца ради стицања сопствене и добити трећих лица, а на штету друштва тужиоца. Такође образлаже да је првотужени који је уједно и председник надзорног одбора „ЂЂ“ ад ..., покушао да издејствује раскид уговора о набавци бакарне катодe који је „ЂЂ“ закључила са тужиоцем, што првостепени суд оцењује као поступање супротно интересу друштва тужиоца. Из наведених разлога првостепени суд је усвојио захтев за искључење првотуженог као члана друштва, док је одбацио тужбу којом је захтевано да се утврди да је првотуженом престао статус члана

друштва и да је удео првотуженог постао сопствени удео друштва, јер се ради о законом прописаним последицама искључења.

Такође, првостепени суд је одредио и привремену меру ради обезбеђења наплате досуђеног потраживања од 211.549,60 евра, налазећи да су испуњени услови из члана 449. став 1. и став 2. Закона о извршењу и обезбеђењу јер је тужилац учинио вероватним постојање новчаног потраживања у наведеном износу.

Другостепени суд прихвата правно становиште и закључке првостепеног суда у погледу основа обавезивања туженог да тужиоцу исплати новчани износ од 72.000,00 евра. Сагласан је са оценом да се не ради о симулованом правном послу, те да је правилно првостепени суд закључио да првотужени није у складу са чланом 231. Закона о парничном поступку доказао да је у смислу члана 271. Закона о привредним друштвима донета одлука о расподели добити која би била усвојена на редовној седници скупштине, којом се одређује и износ дивиденди односно исплата добити код друштва са ограниченом одговорношћу и рок за исплату. Даље другостепени суд образлаже да је првостепени суд правилно закључио да је тужилац, по налогу првотуженог, са друге две фирме (ДД д.о.о. и ЕЕ д.о.о.) које су биле под контролом првотуженог, закључио два уговора о зајму којим је друштво дало позајмице у укупном износу од 211.549,60 евра, затим да је уговор о зајму од 11.12.2020. године закључен са оцем првотуженог како би се фирме у власништву првотуженог ослободиле обавезе враћања позајмице, а са крајњим дејством да се тај дуг пренесе на овде првотуженог као правог дужника, као и да је његово отац, овде означени друготужени само формално закључио наведени уговор, иако је стварни корисник зајма првотужени. Такође, према оцени другостепеног суда, правилна је и на закону заснована одлука којом је првотужени искључен из друштва тужиоца, јер из поступања првотуженог произлази да је у значајној мери отежано пословање друштва тужиоца, јер је позајмио износе од 72.000,00 евра и 211.549,60 евра без намере да их врати, а наведене износе користио за потребе својих других фирми које су у власништву првотуженог, а на штету тужиоца.

Другостепени суд је становишта да нису правилне одлуке првостепеног суда којима је дозволио проширење тужбе на друготуженог и одбио приговор стварне ненадлежности у односу на њега. Закључује да се у конкретном случају не може применити на њега одредба члана 210. ЗППа, јер са првотуженим није у односу нужног супарничара како је то сматрао првостепени суд, због чега је у том делу првостепена пресуда укинута у односу на друготуженог и одбачена тужба у делу за обавезивање друготуженог на исплату новчаног износа, па је сходно наведеном преиначено и решење о парничним трошковима.

Ревизија је делимично основана.

Не могу се прихватити ревизијски наводи да су нижестепени судови приликом досуђења износа од 72.000,00 евра погрешно применили материјално право, са тврдњом да је постојала усмена одлука туженог и директора тужиоца као власника капитала да се исплати добит у наведеном износу, те да је такав правни посао дисимулован и као такав важећи међу странкама.

Најпре, из утврђеног чињеничног стања произлази да међу странкама није договорано прикривање правног посла исплате дивиденде, нити је то била намера уговорних страна приликом закључења уговора о зајму од 08.08.2017. године. Супротно наведеном, првостепени суд је утврдио да је позајмљивање новчаног износа од 72.000,00 евра био разлог заснивања облигационог односа између тужиоца и туженог, те да није било прикривене намере уговорних страна, због чега се не могу прихватити ревизијски наводи о уговарању симулованог правног посла, јер су супротни чињеничном утврђењу.

Ипак, ваља напоменути да исплата добити, као правни посао чије су економско дејство странке желеле да остваре како то тврди ревидент, ни у ком случају не може важити као прикривени правни посао. Наиме, расподела добити код друштва са ограниченом одговорношћу, Законом о привредним друштвима уређена је на императиван начин, па су у члановима од 270. до 275. уређени услови, начин и ограничења за расподелу добити члановима друштва. Ради се о строго дефинисаном поступку који има за циљ да друштво на транспарентан и економски одржив начин располаже својом добити, чиме се штите не само друштво и његови повериоци, већ и држава као фискус. Одлука о расподели добити, дакле, има шири значај и дејство, па је стога поштовање процедуре за њено доношење од суштинског значаја за остваривање и заштиту признатих интереса. Одавде произлази да се расподела добити не може извршити као прикривени правни посао који би се заснивао искључиво на вољи чланова друштва како то сматра тужени, јер је сагласност чланова друштва само један од услова за расподелу добити поред осталих прописаних, па су и из тог разлога неосновани ревизијски наводи о погрешној примени материјалног права у погледу пуноважности прикривеног правног посла исплате добити. Дакле, исплата добити, предузета као (ди)симуловани правни посао, а *prigori* се не може сматрати ваљаним правним послом, јер би се тиме обесмислила читава процедура и услови прописани Законом о привредним друштвима, а не треба занемарити и порескоправни третман добити чланова друштва, који би, уколико се прихвати правна конструкција првотуженог, био знатно угрожен. Из наведених разлога неосновани су сви остали ревизијски наводи којима ревидент указује на пуноважност прикривеног правног посла исплате добити, вољи чланова друштва да тако нешто спроведу и терету доказивања на основу ког је првостепени суд донео своју одлуку.

Даље, када се ради искључењу туженог из друштва тужиоца који захтев су нижестепени судови усвојили, неосновано тужени истиче да нису били испуњени услови из члана 196. став 1. Закона о привредним друштвима за његово искључење. Нижестепени судови су правилно оценили да је узимање зајма од тужиоца без намере враћања, истицање (од стране самог туженог) чак и прикривене намере расподеле добити, намера ускраћивања послова тужиоцу са „БЂ“ ад ... на начин како је то описао првостепени суд, и према оцени ревизијског суда представљају радње противне добрим пословним обичајима које у значајној мери отежавају пословање друштва. Чињеница да је и други члан тужиоца такође од друштва узео позајмицу од 72.000,00 евра, такође без намере враћања на шта се указује у ревизији, представља евентуални основ за одговорност и тог члана друштва, а не може никако оправдати поступање туженог или указивати на пословну праксу којој суд треба да пружи легитимитет, како

то сматра тужени. Нису основани ревизијски наводи којима се указује да тужилац није доказао испуњеност услова за искључење из друштва у виду „значајног отежавања пословања друштва“ из члана 196. став 1. тачка 3 ЗПДа, јер су нижестепени судови оценом целокупног односа између туженог и другог члана друштва, као и односа туженог према самом друштву и његовим интересима, закључили да је овај услов испуњен. Под значајним отежавањем пословања друштва не подразумевају се само негативни економски ефекти по друштво, већ генерална способност функционисања друштва у обављању привредне делатности и остваривању пословних резултата, па су стога без утицаја наводи ревидента да сама позајмица од 72.000,00 евра није утицала на пословање друштва.

Основано се ревизијом указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално права када су усвојили тужбени захтев за исплату новчаног износа од 211.549.60 евра. Погрешна примена материјалног права огледа се у недоследној примени законских прописа којима је регулисана ништавост уговора и/или испуњење обавезе по основу пуноважног уговора, због чега нема јасног опредељења од стране нижестепених судова по ком правном основу је првотужени обавезан да исплати новчани износ од 211.549.60 евра, на шта се основано у ревизији указује.

Наиме, првостепени суд је првотуженог обавезао да тужиоцу плати наведени износ налазећи да је уговор о зајму од 11.12.2020. године ништав правни посао, да су повређена правила о одобравању послова у којима постоји лични интерес првотуженог у смислу одредбе члана 62. ст. 1. тач.1 у вези са чл. 65. Закона о привредним друштвима. Приликом примене цитраних одредби Закона о привредним друштвима, првостепени суд погрешно оцењује да подношење тужбе за враћање наведеног износа, може значити „неприхватање“ посла који је првотужени реализовао уз повреду сукоба интереса. Ово из разлога што је одредбама члана чл. 65. Закона о привредним друштвима („Сл. гласник РС“, бр. 36/2011, 99/2011, 83/2014 - др. закон, 5/2015, 44/2018, 95/2018 и 91/2019) на које се првостепени суд позива, установљена обавеза лица из члана 61. истог закона (међу којима спада и првотужени) да пријави посао у којем постоји лични интерес, након чега следи одлука о (не)одобравању правног посла у складу са одредбом члана 66. ЗПДа. У конкретном случају, првостепени суд утврђује да је приликом закључења уговора о зајму на износ од 211.549.60 евра првотужени био у сукобу интереса будући да, иако није формално потписник уговора, исти износ је служио да се његова привредна друштва растерете обавеза према тужиоцу, али погрешно закључује да се може повући или на други начин оповргнути сагласност другог члана друштва за предузимање оваквог правног посла, за коју првостпени суд утврђује да је постојала у конкретном случају. Уколико у тренутку предузимања правног посла у којем постоји лични интерес, буде дата сагласност за предузимање тог правног посла у складу са одредбама члана 66. ЗПДа, каснији одустанак од дате сагласности, па макар и подношењем тужбе од стране друштва, не може имати правно дејство на пуноважност тако закљученог посла, јер су недостаци услед постојања личног интереса отклоњени одобравањем правног посла од стране другог члана друштва, што је овде управо случај. Стога, није на закону заснован закључак првостепеног суда да су у конкретном случају повређена правила о сукобу интереса, нити би у конкретном случају ништавост правног посла могла почивати на овим нормама.

Даље, последице ништавости на које се позива првостепени суд подразумевају да у смислу одредбе члана 104. Закона о облигационим односима, свака уговорна страна врати другој све оно што је примила по основу таквог уговора, а ако то није могуће, или ако се природа оног што је испуњено противи враћању, има се дати одговарајућа накнада у новцу, према ценама у време доношења судске одлуке, уколико закон што друго не одређује. У конкретном случају, нема чињеничног утврђења да је првотужени било шта примио по основу правног посла чију ништавост првостепени суд утврђује, већ су напротив, бенефите тог посла требала да оствари трећа правна лица тако што би били отписани њихови дугови према тужиоцу по ранијим трансакцијама. Стога основано ревидент указује да последица ништавости не може бити обавезивање првотуженог на плаћање новчаног износа који није примио, већ „оживљавање“ потраживања тужиоца према правним лицима која су требала остварити економски бенефит од предметног уговора. Из наведених разлога нису на закону засновани материјалноправни закључци првостепеног суда о основу обавезивања првотуженог на враћање износа од 211.549.60 евра, јер нити је уговор ништав из разлога које износи првостепени суд, нити је правилно изречена последица евентуалне ништавости.

За разлику од првостепеног суда, другостепени суд се не упушта у оцену пуноважности уговора о зајму од 11.12.2020. године, али ипак закључује да је првотужени у обавези да износ од 211.549.60 евра врати тужиоцу, образлажући да је крајњи имовински ефекат тог посла био да се тај дуг пренесе на овде првотуженог као правог дужника, као и да је његов отац, овде означени друготужени, само формално закључио наведени уговор, иако је стварни корисник зајма првотужени. Другостепени суд се не позива ни на једну одредбу материјалног права на ком заснива своју одлуку, па у ситуацији када се не бави ништавошћу уговора о зајму како то чини првостепени суд, оцењује се да је према становишту другостепеног суда првотужени у обавези да врати дати новчани износ као корисник зајма. У том случају другостепени суд се не бави питањем доспелости потраживања које очигледно третира као пуноважно са становишта правног основа, па не испитује до ког рока је дат зајам на шта тужени у ревизији посебно указује. Ако је првотужени означен као дужник по уговору о зајму, онда се обавеза враћања зајма мора ускладити са уговореним условима према којима уговорен рок за враћање зајма од 3 године, што значи да обавеза доспева 11.12.2023. године, па основано ревидент поставља питање преурањености тужбе, уколико потраживање од 211.549.60 евра почива на пуноважном уговору о зајму. О наведеним питањима другостепени суд се није посебно изјашњавао.

Имајући у виду наведено, због погрешне примене материјалног права и чињенично стање није потпуно утврђено, па је Врховни суд применом одредбе члана 416. став 1. ЗППа укинуо нижестепе одлуке којим је одлучено о потраживању у износу од 211.549.60 евра и делу којим је одређена привремена мера, будући да је иста одређена на темељу усвојеног тужбеног захтева за исплату износа од 211.549.60 евра. Последишно наведеном укинута је и одлука о трошковима поступка којом је обавезан првотужени да тужиоцу накнади трошкове.

У поновном поступку, првостепени суд ће приликом оцене основаности тужбеног захтева за исплату износа од 211.549.60 евра, поново ценити на који начин је првотужени означен као дужник наведеног потраживања, да ли је права намера била да евентуално првотужени преузме дуг својих привредних друштава према тужиоцу и на тај начин постане једини дужник наведеног новчаног потраживања, или је на други начин прешло наведено потраживање на првотуженог, будући да није формални потписник уговора о зајму. У зависности од наведеног, цениће се пуноважност таквих располагања у смислу одредбе члана 66. став 2. Закона о облигационим односима, и у односу на донете закључке, цениће се и доспелост утуженог потраживања са становишта пуноважног или ништавог правног посла. На крају, нижестепени судови донеће и нову одлуку о трошковима поступка у односу на првотуженог.

Врховни суд је одбио захтев тужиоца за накнаду трошкова ревизијског поступка имајући у виду да трошкови настали поводом одговора на ревизију нису били потребни за одлучивање о ревизији.

**Председник већа – судија
Бранко Станић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић